

Des del carrer

M. CARME COMAS DEIXA IMATGES DE LA MARE DE DÉU ALS CIMS DE LES MUNTANYES

«La Mare de Déu m'acompanya sempre per les muntanyes»

Samuel Gutiérrez

«A la muntanya, la presència de Déu és tan evident!» Aquesta és l'experiència de la vigatana M. Carme Comas, que des de fa uns quants anys es dedica a deixar imatges de la Mare de Déu al cim de les muntanyes. Fins i tot al Nepal, a 8.000 metres d'alçada, on va deixar l'any 2011 una imatge de la Mare de Déu de Núria. «A la muntanya —assegura— és fàcil fer experiència de Déu i lloar-lo amb tota l'ànima per la bellesa de la Creació.»

Com va néixer la teva afició a la muntanya?

L'afició em ve de ben petita. Vaig néixer a pagès, al Prepirineu, em vaig enamorar de la muntanya gairebé per força. Sense voler es va convertir en una passió i ara és oxigen, per als pulmons i per a l'ànima.

El cardenal Ricard M. Carles parlava sovint de la fe fent servir la imatge de l'ascensió a la muntanya...

Sí, és una imatge molt visual. Quan pugues la teva primera muntanya, o turonet, arribes al cim molt content. I decideixes que ha costat molt, però que si perseveres potser en pots pujar una altra mica més alta. I després, més alta. Cada vegada és més inclinada, més pedregosa, més freda, amb més dies de soledat, estones de dubte i ganes d'abandonar. Però sempre, sempre hi ha «algú» que t'ajuda a seguir mirant cap al cim. La meva experiència en la fe també és la d'una gran ascensió, cada vegada més exigent, però també més gratificant; amb més soledat, però també amb més presència.

Des de quan deixes imatges de la Mare de Déu als cims que vas fent?

No fa gaire. Quan vaig decidir anar l'any 2011 al Manaslu, al Nepal, un



company de feina, en Josep, que també és un enamorat de la Mare de Déu i al seu temps lliure fa imatges de la Mare de Déu de Núria, em va demanar si n'hi podia deixar una al cim del Manaslu. Casualment la Mare de Déu de Núria és la que sempre m'acompanya per les muntanyes! Ella està acostumada al fred, al mal temps i fem un bon equip. Però mai no havia deixat una imatge seva enlloc. Al Manaslu va ser la primera vegada. Ho vaig trobar tan bonic que des d'aleshores ho he seguit fent. Al Puigmal, al Carlit o a la Pica d'Estats, per exemple, ja hi ha una imatge de la Reina de la Pau.

Quina experiència, deixar la Mare de Déu a 8.000 metres d'alçada!

Sí. Quan era al Manaslu, just abans de deixar el camp base per anar cap al cim, vam fer una petita cerimònia demanant a la Mare de Déu que ens guiés,

ens protegís i ens donés la capacitat de discernir en cas que haguéssim de triar entre anar amunt o avall. Quan vam acabar la cerimònia, se'm va acostar un dels xerpes de la nostra expedició i em va demanar: «Qui és aquesta senyora?» Jo li vaig dir: «És la Mare del meu Déu.» Va pensar uns moments i va dir: «Que bonic! No havia pensat mai que els nostres déus tenien una mare!» I va marxar, tot content, rumiant en la Mare del nostre i dels seus déus.

Què representa per a tu la Mare de Déu?

És la meva Mare, bé, és la de tots, però jo em sento molt mimada. Des que la vaig conèixer de veritat, un dia a Medjugorje, fa uns quants anys, sempre més l'he sentida al meu costat, amb aquella dolçor que només té una mare. És el meu consell, el meu consol, i també el pont que m'ha portat cap a Jesús.

Pensant-ho millor



Francesc Riu, salesià
President de la Fundació Rinaldi
friur@edebe.net

Aprendre a dialogar

El papa Francesc continua sorprenent. Té una rara habilitat que li permet d'establir una relació propera amb les persones, de qualsevol edat i condició, de totes les cultures. A partir de la situació en què es troba cada persona o cada grup, ell de seguida sap crear un clima de relació espontània. Posaré un exemple. Un dia del mes d'agost passat va mantenir una trobada amb un grup de joves d'una escola japonesa que visitaven la ciutat de Roma i van aconseguir que el Papa els rebés. Jo no sabia com començar ni què podria dir-los que fos del seu interès. Això no va ser problema per al papa Francesc. Els va dir:

«Desitjo que aquest viatge us sigui molt profitós, perquè conèixer altres persones i altres cultures sempre és útil, ens fa créixer. I això, per què? Perquè si nosaltres ens aïllem i ens limitem a mantenir allò que ja tenim, no podem créixer culturalment; en canvi, si sortim a trobar-nos amb altres persones, altres cultures, altres maneres de pensar, altres religions, sortim de nosaltres mateixos i iniciem aquella aventura tan bonica que se'n diu diàleg». A partir d'aquí, el Papa els va explicar que «el diàleg és molt important per a la pròpia maduresa, perquè en el diàleg amb una altra persona, en el diàleg amb altres cultures, fins i tot amb altres religions, nosaltres creixem: creixem i madurem». Amb aquesta manera de pensar sobre el diàleg, el papa Francesc ha justificat que, a les escoles cristianes, els professors han d'ajudar els alumnes a esdevenir competents en el diàleg intercultural, perquè avui dia aquestes escoles són una cruïlla on es troben persones de races, cultures i religions diferents, i totes han d'aprendre a dialogar, en el respecte a les diverses maneres de pensar. Sense persones dialogants, la societat multicultural pot posar en risc la convivència i la cohesió social. Per això, en l'ampli ventall de les competències socials i cíviques, el projecte educatiu de tota escola cristiana ha d'incloure, necessàriament, la competència per al diàleg intercultural. A partir d'un document de la Congregació per a l'Educació Catòlica, he preparat un recurs formatiu que poso a disposició dels lectors que tingueu interès a estudiar més a fons aquesta qüestió.

Rauxa

La princesa alliberada

El drac es va apoderar de la princesa, que va quedar encadenada al fons de la cova. Presonera del monstre, la princesa està immersa en la foscor. El drac és massa fort i ella, per més voluntat que hi posi, amb la feblesa que li és natural no s'hi pot enfrontar tota sola. Sí, per atzar, aconseguís alguna victòria, seria efímera. En aquest estat la princesa a poc a poc pren consciència de la situació: ella mateixa, feble, no es pot alliberar d'unes cadenes tan fortes. S'adona de la seva impotència i la reconeix sincerament com no ho havia fet mai abans. Llavors, rebaixada, vessa moltes llàgrimes de dolor. Però no s'enfonsa pas, sinó que

manté sempre els ulls fixos en la llum que ve de l'entrada de la cova, d'on confia que li vingui el salvador. Aquest gran acte de rebaixament i de confiança, un crit profund que neix del cor contrit de la princesa, és el que amb delit indescriptible esperava sant Jordi. Només aquest acte fa possible que el cavaller s'enfronti al drac, el venci i, sense matar-lo, el domestiqui fins a fer-lo semblant a un anyell manyac. Aleshores sant Jordi entra a la cova, trenca les cadenes i allibera la princesa, que amb una corretja de seda, fina i resistent, pot menar el drac. Ella, completament captivada, es fon en una abraçada d'amor amb el seu salvador.



Eduard Brufau